

OCZEKIWANIE NA POWTÓRNE PRZYJŚCIE CHRYSYDUSA

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚW. ŁUKASZA (ŁK 21, 25-28. 34-36)

Jezus powiedział do swoich uczniów: «Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach, a na ziemi trwoga narodów bezradnych wobec huku morza i jego nawałnicy. Ludzie mdleć będą ze strachu w oczekiwaniu wydarzeń zagrażających ziemi. albowiem moce niebios zostaną wstrząśnięte. Wtedy ujrzą Syna Człowieczego, nadchodzącego w obłoku z mocą i wielką chwałą. a gdy się to dzieć zacznie, nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie.

Uważajcie na siebie, aby wasze serca nie były ociężałe wskutek obżarstwa, pijaństwa i trosk doczesnych, żeby ten dzień nie spadł na was znienacka jak potrzask. Przyjdzie on bowiem na wszystkich, którzy mieszkają na całej ziemi. Czuwajcie więc i módlcie się w każdym czasie, abyście mogli uniknąć tego wszystkiego, co ma nastąpić, i stanąć przed Synem Człowieczym».

PYTANIA DO DZIELENIA

1. Jak często myślę o spotkaniu z moim Panem Jezusem Chrystusem?
2. Jak wygląda moje przygotowanie na spotkanie z Jezusem?
3. Jakie emocje towarzyszą mi, kiedy myślę o rozpoczynającym się Adwencie?

KOMENTARZ

w. 25-26 *Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach, a na ziemi trwoga narodów bezradnych wobec szumu morza i jego nawałnicy. Ludzie mdleć będą ze strachu, w oczekiwaniu wydarzeń zagrażających ziemi. Albowiem moce niebios zostaną wstrząśnięte.*

Omawiana dzisiaj perykopa ewangeliczna jest fragmentem tzw. mowy eschatologicznej Pana Jezusa (Łk 21, 5-36) odnoszącej się do wydarzeń związanych ze zburzeniem Jerozolimy i końcem świata. Jezus zapowiada wydarzenia historyczne, jak również zjawiska kosmiczne, które będą znakami działania Boga w historii i we wszechświecie.

„Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach” – już w Starym Testamencie prorocy używali podobnych opisów, aby podkreślić gniew Boga, który przychodzi dokonać sądu czy to nad Narodem Wybranym, jak również nad całym światem. To działanie Boga ma na celu ustanowienie w świecie nowego porządku, aby założyć w nim swoje wieczne królestwo (zob. Iz 13, 10; Am 8, 9; Jl 2, 10). Pisarze apokaliptyczni w apokryfach pokazują, że w czasach ostatecznych we wszechświecie nastanie powszechny nieład, po którym nadejdzie przyszedł świat, doskonały i wieczny (Księga Henocha i in.)

Jezus w powyższych wierszach wspomina o trzech elementach, z których – według wizji świata obowiązującej w Jego czasach – składał się cały wszechświat: niebo, ziemia i podziemie. W dniu sądu wszystkie te trzy elementy (kondygnacje) zostaną dotknięte i wstrząśnięte mocą Bożą: niebo – „będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach”; ziemia: „na ziemi trwoga narodów (...), ludzie mdleć będą ze strachu”; podziemie (morze według ówczesnych wyobrażeń wypełniało czeluście ziemi) – „szum morza i jego nawałnicy”.

w.27 *Wtedy ujrzą Syna Człowieczego, nadchodzącego na obłoku z wielką mocą i chwałą.*

Zdanie to nawiązuje do wizji proroka Daniela: „Patrzałem w nocnych widzeniach: a oto na obłokach nieba przybywa jakby Syn Człowieczy. Podchodzi do Przedwiecznego i wprowadzają Go przed Niego. Powierzono Mu panowanie, chwałę i władzę królewską, a służyły Mu wszystkie narody, ludy i języki. Panowanie Jego jest wiecznym panowaniem, które nie przeminie, a Jego królestwo nie ulegnie zagładzie” (Dn 7, 13-14). Te słowa Jezusa oznaczają, że Jego przybycie w chwale i mocy ostatecznie zamknie historię zbawienia.

Obraz obłoku pojawi się jeszcze raz w Dziejach apostoelskich, których autorem również jest św. Łukasz – w dniu Wniebowstąpienia obłok zabierze Jezusa sprzed oczu Apostołów, a dwie postacie w białych szatach oznajmią im: „Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba” (Dz 1, 9-11).

w. 28 *A gdy się to dzieć zacznie, nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie.*

Jezus oświadcza swoim uczniom, że zjawiska kosmiczne które w sposób naturalny będą wzbudzać grozę, nie powinny jednak przerażać jego uczniów. Wprost przeciwnie, obserwując te wydarzenia, powinni oni przyjmować je ze spokojem i dumą, gdyż spełniają się przepowiednie proroków i samego Jezusa. Ta chrześcijańska duma jest wyrazem ufności i pewności zbawienia, które nadchodzi.

w. 34-35 *Uważajcie na siebie, aby wasze serca nie były ociążale wskutek obżarstwa, pijaństwa i trosk doczesnych, żeby ten dzień nie spadł na was znienacka jak potrzask. Przyjdzie on bowiem na wszystkich, którzy mieszkają na całej ziemi.*

Jezus wzywa swoich uczniów do zachowania czujności w oczekiwaniu na wypełnienie się Jego słów. Wcześniej św. Łukasz przytoczył podobne słowa Jezusa w formie przypowieści o sługach oczekujących powrotu pana z uczty weselnej: „A wy bądźcie podobni do ludzi, oczekujących swego pana, kiedy z uczty weselnej powróci, aby mu zaraz otworzyć, gdy nadejdzie i zakołacze” (Łk 12, 36).

Jezus przestrzega tutaj przed szczególnie negatywnymi postawami, które zamykają człowieka na Boga i przytępiają jego czujność: obżarstwo, pijaństwo i nadmierne troszczenie się o sprawy doczesne. Stawianie tych spraw w centrum swojego życia tak może pochłonąć człowieka, że nie będzie już miejsca na sprawy duchowe. Życie w takim stanie może spowodować, że człowiek zostanie zaskoczony przyjściem Pana jak zwierzę wpadające w potrzask.

w. 36 *Czuwajcie więc i módlcie się w każdym czasie, abyście mogli uniknąć tego wszystkiego, co ma nastąpić, i stanąć przed Synem Człowieczym».*

Jezus kończy swoją mowę eschatologiczną wezwaniem do czujności i modlitwy. Czujność polega na wyostreniu wewnętrznego wzroku na rozpoznawanie znaków czasu, tzn. na najważniejsze wydarzenia w historii i w swoim życiu, a w szczególności na te, które wskazują na bliskie przyjście Pana.

Jego uczniowie mają modlić się w każdym czasie. W innym miejscu św. Łukasz wyraził podobną myśl: „Powiedział im też przypowieść o tym, że zawsze powinni modlić się i nie ustawać” (Łk 18, 1). W Ogrodzie Oliwnym Jezus będzie dwukrotnie zachęcał Apostołów do modlitwy jako skutecznej obrony przed pokusami w chwili słabości zniechęcenia (Łk 22, 40. 46). Co więcej, właśnie wytrwała modlitwa połączona z czuwaniem może dać wewnętrzną siłę, aby uniknąć zagrażającego zła, a nade wszystko pokusy odwrócenia się od swego Pana w chwilach próby i niepewności.

MEDYTACJA

Gdy będzie nadchodził Sąd Ostateczny, czy pojawią się jakieś znaki ułatwiające rozpoznanie tego czasu i czy będą skłaniać ludzi do nawrócenia? Szukając odpowiedzi na to pytanie, należy pamiętać, że mowy eschatologiczne Jezusa zapisane w Piśmie świętym odnoszą się zarówno do zburzenia Jerozolimy, które nastąpiło w 70 roku po Chr., jak również do powtórnego przyjścia Syna Bożego na końcu czasów. To sprawia, że trudno jest poprawnie zinterpretować znaki wskazujące na zbliżający się koniec czasu, a przynajmniej jest to zadanie dość ryzykowne.

Biblijne proroctwa jedynie w wielkim skrócie zapowiadają czas, w którym ma się dokonać jakieś znaczące wydarzenie, a także często ukazują wydarzenia eschatologiczne w zdarzeniach bieżącej historii. Na dodatek przekazy biblijne nie zdają się sugerować, jakoby między różnymi wydarzeniami, które dokonują się w historii, była jakaś wielka odległość czasowa. Stąd też często odnosi się wrażenie, że występują one blisko siebie, jak gdyby następowały zaraz po sobie.

Te i inne jeszcze rzeczy trzeba koniecznie mieć na uwadze, kiedy staramy się znaleźć pełną odpowiedź na pytanie o znaki, które towarzyszyć będą powtórnemu przyjściu Jezusa. Na podstawie tekstów biblijnych, wypowiedzi Jezusa i Jego uczniów można wyliczyć dziewięć podstawowych znaków zwiastujących nadchodzenie czasów ostatecznych:

1. Pojawienie się fałszywych proroków: „Wielu bowiem przyjdzie pod moim imieniem i będą mówić: Ja jestem Mesjaszem. I wielu w błąd wprowadzą” (Mt 24,5).
2. Wybuchanie konfliktów na skalę światową: „Będziecie słyszeć o wojnach i o pogłoskach wojennych; uważajcie, nie trwóźcie się tym. To musi się stać, ale to jeszcze nie koniec! Powstanie bowiem naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu” (Mt 24,6-7).
3. Różnego rodzaju kataklizmy przyrodnicze: „Będzie głód i zaraza – mówił Jezus – a miejscami trzęsienia ziemi” (Mt 24,7).
4. Prześladowanie wiernych: „Wtedy wydadzą was na udękę i będą was zabijać, i będziecie w nienawiści u wszystkich narodów, z powodu mego imienia” (Mt 24,9).
5. Wyraźne nasilenie się zła w świecie: „A ponieważ wzmoże się nieprawość, oziębnie miłość wielu” (Mt 24,12).
6. Głoszenie dobrej nowiny po całym świecie: „A ta Ewangelia o królestwie będzie głoszona po całej ziemi, na świadectwo wszystkim narodom” (Mt 24,14).
7. Ohyda spustoszenia: „Gdy więc ujrzycie «ohydę spustoszenia», o której mówi prorok Daniel, zalegającą miejsce święte – kto czyta, niech rozumie – wtedy ci, którzy będą w Judei, niech uciekają w góry!” (Mt 24,15).
8. Wielki ucisk. Później nastąpi „wielki ucisk, jakiego nie było od początku świata aż dotąd i nigdy nie będzie” (Mt 24,21).
9. Słońce utraci swój blask. Ten kolejny znak zwiastujący zbliżanie się końca czasu ma naturę kosmiczną: „Zaraz (...) po ucisku owych dni słońce się zaćmi i księżyc nie da swego blasku; gwiazdy zaczną padać z nieba i moce niebios zostaną wstrząśnięte. Wówczas ukaże się na niebie znak Syna Człowieczego, i wtedy będą narzekać wszystkie narody ziemi; i ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego na obłokach niebieskich z wielką mocą i chwałą. Pośle On swoich aniołów z trąbą o głosie potężnym, i zgromadzą Jego wybranych z czterech stron świata, od jednego krańca nieba aż do drugiego” (Mt 24,29-31).

Otwartym, oczywiście, pozostaje właściwy sposób rozumienia i interpretacji przytoczonych wyżej znaków. Bardzo ważne są dwie przestrogi i zachęty Jezusa w odniesieniu do omawianych spraw: „To najpierw musi się stać, ale nie zaraz nastąpi

koniec” (Łk 21, 9) oraz zachęta do modlitwy i czujności (zob. Łk 21, 36). Powołaniem chrześcijanina jest zatem trwanie na straży, gdyż w chwili, w której się nie spodziewa, może przyjść jego Pan i dlatego winien być przygotowany na wejście razem z Nim na ucztę w Królestwie niebieskim.